



BEEK

Tijdens excursies heb je twee soorten deelnemers: zij die bij de hoofdmacht blijven omdat ze niets willen missen en degenen die gaan dwalen in de hoop op spectaculaire vondsten. De eerste groep ziet vrijwel altijd meer dan de individuen die dromen dat het gras aan de andere kant van de heuvel veel groener zal zijn. En ondanks dat dit vaak tegenvalt, blijven ze volharden. Ik behoor tot de laatste categorie.

Tijdens de Buitenlandse werkweek in een eiken-haagbeukenstuk van het Bellheimerwald was de oogst aan bijzondere paddenstoelen zo groot dat velen hun rugzak hadden afgedaan om onbelast minitieuw de bodem af te speuren naar nieuwe vondsten. Ik deed hetzelfde, maar na een klein uur raakte ik toch ongemerkt steeds meer in de buurt van de beek. Hier groeiden vooral soorten die in Nederland op wat rijkere bodem niet ongebruikelijk zijn. Maar omdat we in Drenthe nog altijd werken aan een ecologische atlas en er nog zat soorten zijn waarvan we geen afbeelding hebben, dacht ik hier mijn slag te slaan. Op het droge deel van de oever stonden vooral vezelkoppen; een meter lager, in het steile talud van de beek, voornamelijk zompzwammen. Twee geslachten die weinig in beeld komen. De Gestreepte zompzwam (*Alnicola striatula*) groeide bij els in zwermen van vijftig of meer exemplaren. Ze zagen er fotogeniek uit en ik besloot er een paar opnames van te maken.

Al vele jaren heb ik mijn zware, analoge Nikon vervangen door een digitale versie die zo compact en licht is dat ik hem altijd in mijn zak heb. Geen gesjouw meer met apparatuur, maar elk voordeel heeft z'n nadeel want een statief heb ik nooit meer bij me. Meestal steun ik op mijn rugzak, maar hier moest ik voor een foto met mijn laarzen in de beek gaan staan. Er was weinig licht, hoogstens 1/15^{de} seconde. Dus zocht ik een flinke tak om daar het cameraatje op te laten rusten. Dat ging vrij goed: adem inhouden, heel licht steunen om trilling te voorkomen en zacht afdrukken. Maar bij de derde opname was de tak moe geworden. Want hoe zacht ik de derde keer ook afdrukte, de tak brak en mijn camera viel met een plons in de beek. Ik was verbijsterd door deze gebeurtenis, maar mijn hand gelukkig niet want die had hem al te pakken nog voor hij in de diepte kon verdwijnen. Boven water leek de Nikon op een vis die op het droge naar adem lag te happen. De lens ging heen en weer, in en uit de camera. Ik moest de accu loskoppelen om hem tot bedaren te brengen. Daarna begon ik zo goed en zo kwaad als het ging met papieren zakdoekjes de zaak droog te wrijven. Ik was zo druk bezig dat ik helemaal was vergeten om flink te vloeken, mijn gebruikelijke reactie bij dit soort calamiteiten. Die avond heb ik de camera, ontdaan van de geheugenkaart, in de buurt van de verwarming gelegd. En een dag later, thuisgekomen, heb ik hem behandeld als een baby in een couveuse: warm houden en heel voorzichtig behandelen. Wat ik voor onmogelijk hield, gebeurde: geleidelijk kwamen de verschillende functies terug. Na twee weken kon ik er weer mee fotograferen. Hij bleek zelfs een foto te hebben gemaakt van het moment dat hij het water raakte. Als een onscherp souvenir van een onvrijwillige tewaterlating.

door Rob Chrispijn